

Aanvulling voor 2^e leesavond over het gebed.

BIJLAGE C: Ds Bakker

VRUCHTELOOS BIDDEN?

Maar de Heere zeide tot mij: het zij u genoeg; spreek niet meer tot Mij van deze zaak. (Deut. 3:26b).

Zijn er ook onverhoorde gebeden? Let wel, we vragen niet: zijn er ook ongehoorde gebeden? Want ongehoorde gebeden zijn er niet. Maar wel zijn er onverhoorde gebeden.

Dat heeft Mozes ervaren. Hij bad tot zijn God: 'laat mij toch overtrekken en dat goede land bezien, dat aan gene zijde van de Jordaan is'. Maar dit gebed werd niet verhoord. Er zijn gebedsverlangens in het leven van een kind Gods, waarin hij zich voor God of mensen niet behoeft te schamen, en waarin hij zelfs de zaak des Heeren kan bedoelen, maar die toch niet in vervulling gaan. Bij het lezen van de bede, die Mozes hier opzendt, zouden wij zeggen: dat is toch wel een rechtmatige bede. Want voor de vervulling daarvan heeft Mozes driemaal veertig jaar geleefd. Daarvoor heeft hij geweigerd een zoon van Farao's dochter genoemd te worden. Met dat doel heeft hij het volk van Israël uit Egypte geleid, de moeiten in de woestijn doorworsteld, het volk verdragen en tegen de vijanden gestreden. Eindelijk staat Mozes nu aan de grens van dat beloofde land. En is hij dan niet de eerste, die dat land mag ingaan?

'Laat mij toch overtrekken en dat goede land bezien'. Waarom zou dit gebed dan niet worden verhoord? Bovendien, Mozes heeft al zoveel gebedsverhoringen gekend. Op zijn bede werd het water van de Rode Zee gekliefd. Op zijn bede viel er brood uit de hemel. Op zijn bede was er schuldvergeving voor het volk. Daar komt nog bij, dat we hier met een gebed hebben te doen van een gunstgenoot uit duizenden. De apostel Johannes zegt: 'Wij weten, dat God de zondaars niet hoort'. Maar Mozes is, volgens de Schrift zelf, een man, die met de Heere sprak zoals iemand met zijn vriend spreekt.

En toch wordt dit gebed niet verhoord. 'Het zij u genoeg; spreek niet meer tot Mij van deze zaak'. Het enige en grootste levensverlangen van de grote man Gods wordt afgewezen. Dat was toch ook niet een verlangen van het eigen belang. En toch, afgewezen.

Één ding heeft Mozes van God begeerd. Om het land der belofte te mogen ingaan. En nu is er maar één schrede tussen Mozes en dat land.

En Mozes staat hier met de afwijzing van zijn bede niet alleen.

Paulus heeft hetzelfde ondervonden toen de doorn uit zijn vlees op zijn gebed niet werd weggenomen. En met hen zijn er meer kinderen Gods, die toch een eerlijke zaak van de Heere baden, maar geen verhooring ontvingen.

Inderdaad, er zijn onverhoorde gebeden. Gebeden, die wel gehoord, maar niet verhoord worden.

Hier ligt het dus anders dan met de gebeden, die worden opgezonden onder de ervaring van een gesloten hemel, zoals dat ter sprake kwam in het hoofdstuk over 'aanhoudend bidden'. De Kananese vrouw kreeg geen antwoord en het was voor haar alsof er geen God in de hemel was. De Heere gaf geen antwoord. Maar hier is er wel een antwoord. Alleen, het gebed wordt niet verhoord. Dat maakt God hier duidelijk aan Mozes bekend. Het gebed van Mozes is hier niet afgestoten. Het had wel doorgang. Maar het had geen ingang.

Zo kan het zijn dat het gebed zelf wel doorgang vindt maar dat de zaak, die voor God wordt neergelegd, afstuit.

Dat wordt ook door de bidder gevoeld. Hetzij doordat hij wordt bepaald bij dezelfde woorden als die de Heere hier tot Mozes spreekt, hetzij doordat het hart gewaar wordt dat de verlangde zaak geen ingang vindt. Het behoeven niet altijd bepaalde woorden uit Gods Woord te zijn om daardoor een antwoord te vernemen. Nee, de Heere spreekt ook door Zijn zwijgen. Niet een zwijgend God in die zin, dat de toegang gesloten is, maar een God Die in het zwijgen spreekt door de begeerde zaak af te snijden. Dat kan de ervaring zijn in de binnenkamer.

Dat te ervaren, kan een donkere wolk in het leven van Gods kind zijn. Het kan dan zo duister worden, dat zij het verband niet meer zien tussen de leiding Gods en hun zaligheid, zodat zij zich afvragen of het ene niet met het andere in het niet moet vallen, en of dan al hun gebeden wel waarheid voor God zijn geweest. Te meer, daar de zaak, die zij begeerden, toch een eerlijke zaak voor God was. Het kan immers een gebed zijn om de genezing van een kind. Misschien wel om de bekering van een kind. Het kan een gebed zijn om wegname van een zeker onrecht. Of om de vrede in huis of kerk. Of om zoveel andere dingen, waarvan men toch zeggen mag dat de zaak Gods er niet mee geschaad zou worden.

En de satan maakt van deze gelegenheid graag gebruik om te doen wankelen. Maar wat een troost voor zulke aangevochtenen, dat zelf Mozes en Paulus de onverhoorde gebeden hebben gekend. Juist degenen, die de gebedsverhoringen kennen, die weten ook wat onverhoorde gebeden zijn. Wie vreemd is van gebedsverhoring, die is ook vreemd van gebedsafwijking.

In dit alles valt er echter God niets ongerijmds toe te schrijven. Dat kon Mozes ook niet doen. Want er is wat gebeurd in het leven van Mozes. Hij had zichzelf de vervulling van zijn bede onwaardig gemaakt, toen hij te Meriba tegen de rots had geslagen in plaats van er tegen te spreken. Daar had Mozes zich laten gaan in zijn zondige natuur. En daarom heeft hij niets te zeggen als de Heere nu op het

verleden terugkomt. In zijn bede had hij gehoopt dat de Heere met hem als eens met het volk zou doen, toen God wel gezegd had het volk te zullen verdelgen, maar dat diezelfde God later genade schonk, zodat het volk toch niet werd uitgeroeid, hoewel zij het waardig waren. O zeker, de Heere had die zonde van Mozes wel vergeven. Maar hier zien we nu dat de gevolgen der zonde ook in het leven van een kind Gods soms toch doorgaan. Zo was het ook met David, wiens zonde met Bathseba wel vergeven werd, maar zijn kind, uit die zonde gevoren, moest sterven. De Heere doet de gevolgen der zonde wel eens blijven – ondanks de vergeving der zonde- om Zijn volk aan de grond te houden. Een wrange nasmaak om de zondige afkomst niet te vergeten.

Onverhoorde gebeden.

Maar dan de hand op de mond. Een ieder heeft daarbij aan zijn eigen Meriba's te denken.

Moet er dan altijd aan een bepaalde zonde gedacht worden bij de onverhoorde gebeden? Ach neen, de Heere behoeft een gebed niet af te wijzen om een bepaalde reden. Dat kan ook gebeuren zonder dat er een bijzondere zonde ligt. Maar is het niet om één zonde, dan is het toch altijd om **de** zonde, dat God het recht heeft om te zeggen: 'Spreek niet meer tot Mij van deze zaak'.